

TRAPSAVEC

28

2025

51.
ROČNÍK

SBORNÍK LITERÁRNÍ
SOUTĚŽE

Grand Canyon, srdce Ameriky

Tomáš vystoupil z vlaku na nádraží v Křivoklátě, zářící ve své zbrusu nové outdoorové výbavě. Každý kousek jeho oděvu – od funkční bundy až po robustní boty – vypadal jako čerstvě vybalený z obalu. Vedle něj stál Adam v nenápadném oblečení a s batůžkem, který pamatoval lepší časy. S rukama v kapsách pozoroval svého kamaráda, jak se rozhlíží kolem a dramaticky se nadechuje, jako by právě stanul uprostřed národního parku v Americe.

„Cítíš to?“ zeptal se Tomáš a nadechl se ještě víc. „Tohle je pravá vůně dobrodružství!“

Adam protočil oči. „To je vůně nádraží, co tu bylo postavený v devatenáctém století. Klidně můžeš dýchat míň nahlas.“

Tomáš nevnímal. Už vytáhl mobil a začal fotit. Nejprve starou nádražní budovu, pak ceduli s nápisem Křivoklát, a nakonec i lavičku. Adam ho chvíli sledoval, jak přechází od jedné věci ke druhé a nadšeně mumlá něco o kompozici. „Tomáši, co to sakra děláš?“ zeptal se nakonec.

„Tohle je začátek příběhu,“ vysvětloval Tomáš, aniž by se otočil. „Každá skvělá fotka musí mít kontext. To je základní pravidlo storytellingu.“

Adam si založil ruce na prsou. „Storytelling? Tady? Ty fotíš lavičku a ceduli. Co bude dál? Betonovej sloup?“

„Betonovej sloup?“ zopakoval Tomáš, zamyslel se a pak si klekl, aby ho zachytil zespoda. „To by mohlo fungovat!“

Adam zavrtěl hlavou a rozešel se směrem k lesní cestě. „Jdu. Ty si tu klidně fot', co chceš.“

Z nádraží vedla pěšina podél Rakovnického potoku, jehož hladina se třpytila pod podzimním sluncem. Stromy vrhaly dlouhé stíny a vzduch voněl spadaným listím. Adam šel vepředu, zkoumal okolí a užíval si klid.

Tomáš se za ním coural, každých pár metrů zastavoval a fotil. Když Adam ztratil trpělivost, zastavil se a řekl: „Tomáši, jak dlouho tohle bude trvat? Skály jsou ještě aspoň pár kilometrů daleko a ty se zastavuješ u každého keře.“

„Hele,“ odpověděl Tomáš, aniž by vzhlédl od displeje telefonu, „víš, jak důležitý je najít dobrý popředí? To dává fotkám hloubku.“

„Popředí?“ zopakoval Adam. „Tomáši, my jsme v přírodě. Tady to má hloubku samo o sobě. Nemusíš u toho trávit hodinu.“

Tomáš se usmál, schoval mobil do kapsy a rozhlédl se. „Adame, tohle není jen o přírodě. Tohle je byznys.“

„Byznys? Ty mi chceš říct, že tohle všechno je nějaká práce?“

Tomáš se uchechtl. „Ano, práce.“

Dorazili k prvním skalním útvarům, které se zvedaly nad lesy. Jejich mohutné, zvětralé stěny se tyčily do výšky a nabízely nádherný výhled na řeku Berounku a okolní krajinu. Tomáš byl ve svém živlu. Připnul na stativ mobil, měnil úhly a běhal kolem jako posedlý.

„Tohle je ono!“ vykřikl a ukázal na skálu před sebou. „Vidíš ten masiv? Trochu správného světla a můžeš říct, že jsi v Americe.“

Adam, který si mezitím sedl na kámen, se na něj podezíravě podíval. „Amerika? Ty to myslíš vážně?“

„No jasně,“ odpověděl Tomáš. „Lidi nechtějí vidět, co tu doopravdy je. Chtějí vidět jenom to, čemu věří.“

Adam přimhouřil oči. „A co přesně je za tímhle tvým focením?“

Tomáš se pousmál a dál si hrál s nastavením telefonu. „Řekněme, že lidi milujou můj Instagram. A já jim dávám přesně to, co chtějí. Krkonoše, Jeseníky, Beskydy, Šumava... všechno, co si jen můžou přát.“

„Počkej,“ zarazil se Adam. „Byl jsi vůbec na některém z těch míst?“

Tomáš pokrčil rameny. „Kdo říká, že musíš být? Všechny ty fotky jsou z jednoho místa – z Krejčárku v Praze.“

Adamovi spadla čelist. „Z Krejčárku v Praze? Ty fotíš v parku na Žižkově a tvrdíš, že jsi zdolal Beskydy?“

Tomáš odložil mobil a otočil se ke kamarádovi. „Jo. A hádej co? Funguje to. Teď mě dokonce oslovila jedna firma. Chtějí po mně něco speciálního – něco fakt extra.“

„Speciálního?“ zopakoval Adam. „A to má být co?“

„Jejich nový outdoor oblečení přímo v akci. Potřebujou, aby to vypadalo autenticky. Takže jsem musel najít místo, co není Krejčárek. Proto jsme tady.“

Adam zavrtěl hlavou. „Tomáši, ty seš neuvěřitelný. Celej tvůj život je jedna velká iluze.“

„A lidi ji milujou,“ odpověděl Tomáš s úsměvem.

Atmosféra mezi nimi začala houstnout. Adamovi to celé připadalo čím dál víc absurdní, zatímco Tomáš, přesvědčený o své dokonalosti, si dál plánoval ideální záběry. Když se vydali dál, Adam věděl, že tohle nebude výlet, který by si užil. A možná ani výlet, na který by chtěl vzpomínat.

Slunce už stoupalo výš, když kamarádi pokračovali po stezce směrem ke Skryjským jezírkům. Krajina Křivoklátska hrála podzimními barvami a atmosféra mezi Tomášem a Adamem zůstávala napjatá. Adam se rozhodl změnit taktiku. Místo kritiky zkusí pozitivní přístup. Možná se mu podaří přesvědčit Tomáše, aby opustil svět podvodů a skutečně poznal krásu českých hor.

„Viš, Tomáši,“ začal, zatímco přeskakoval kořeny na cestě, „když vidím tyhle skály a řeku, nemůžu si pomoci, ale myslím třeba na ty Krkonoše. Sněžka. Tyhle krásný věci tě prostě vezmou za srdce. Viš, co myslím?“

Tomáš, který se právě snažil zachytit stín stromu na hladině potoka, se krátce podíval na Adama. „Jo, myslím. Jsou super na fotkách.“

Adam se pousmál. „Ne na fotkách, Tomáši. Naživo. Když se projdeš po hřebenech, dýcháš ten vzduch a vidíš tu nekonečnost. To žádný filtr nenahradí.“

Tomáš přestal fotit a zamyšleně se narovnal. „Jo, ale víš, kolik to zabere času? Dojet tam, vylézt na ten kopec, čekat na správný světlo... Kdepak, na Krejčárku všechno zvládnou za odpoledne.“

„No dobře,“ řekl Adam se zájmem. „Jak teda děláš, že to vypadá tak reálně? Co vlastně děláš na tom Krejčárku?“

Tomáš se zatvářil jako profesor připravený přednést svou lekci. „Krejčárek je poklad. Máš tam všechno – les, louky, dokonce i pár balvanů. Všechno je to o umění správně nastavené kompozice. Najdu správný úhel, nasadím filtry, a bum, hned to vypadá, že jsem v Krkonoších. Třeba jednou jsem vyfotil lavičku zasypanou podzimním listím, dodal trochu mlhy přes editor v počítači a napsal, že jsem zrovna v Beskydech.“

Adam se uchechtl. „Takže prostě věšíš lidem bulíky na nos.“

„Ne bulíky,“ ohradil se Tomáš. „Kreativní storytelling. Jednou jsem si přivezl z Tesca termosku, položil ji na pařez a napsal, že jsem kempoval na Šumavě.“

Adam zakroutil hlavou. Nemohl si pomoci a smál se. „To je neuvěřitelný. A co ty skály? Ty máš na Krejčárku taky?“

„Jasně!“ rozzářil se Tomáš. „Jedna stará zídka. Když to správně nasvítíš, přidáš trochu HDR a ořízneš to, vypadá to jako Tiské stěny. Měl jsem na tom stovky lajků.“

„Tomáši,“ řekl Adam, když se zastavili na malé mýtině, „s tímhle musíš přestat. Česko má tak nádherná místa. Třeba kraj Oty Pavla... všechno to stojí za to vidět. Nejen přes filtr.“

„Jo, ale kdo má čas?“ odsekl Tomáš. „A peníze? To nový oblečení stálo balík. Já si nemůžu dovolit lítat po celý republice.“

„Ale tohle není o penězích,“ namítl Adam. „Je to o zážitcích. O tom, že si vezmeš boty a jdeš. Třeba jen na víkend. Uvidíš, co to s tebou udělá.“

Tomáš pokrčil rameny. „Lidi na Instagramu chtějí vidět fotky, ne slyšet o tom, jak jsem se někde potil na kopci.“

„To je ten problém!“ vybuchl Adam. „Ty nechápeš, že to není o těch lidech na Instagramu. Je to o tobě! Celý tvoje focení je jedna velká lež. Lidi ti věří, že miluješ přírodu, a ty přitom ani nevíš, co je to za strom!“

Tomáš se zamračil. „Tak hele, já aspoň něco dělám. Ty akorát mudruješ, jak je příroda krásná, ale co jsi za poslední rok udělal ty? Sedíš doma, koukáš do knížek a děláš, jako bys měl na všechno odpověď.“

„Já alespoň neklamu lidi,“ odsekl Adam. „A taky vím, jaký to je sedět na vrcholu kopce a dýchat ten čistej vzduch. Ty o tom nemáš ani ponětí.“

Tomáš zavrtěl hlavou. „To je pěkný, Adame. Ale pěkný se neprodává. Já mám cíl, a jestli to znamená trochu přibarvit pravdu, tak co na tom?“

Adam ztichl, sevřel ruce v pěst a odvrátil pohled. Když promluvil, byl jeho hlas tišší, ale pevný. „Víš, co je smutný, Tomáši? Ty ani nevíš, co ztrácíš.“

Došli ke Skryjským jezírkům. Klidná hladina odrážela oblohu a břehy byly pokryté podzimním listím. Adam si sedl na kámen a zahleděl se na vodu. Tomáš si chvíli pohrával s mobilem, ale nakonec ho odložil.

„Adame,“ řekl po chvíli. „Možná máš pravdu. Tohle místo... je to fakt pěkný. Třeba bych se měl dívat i jinak.“

Adam se pousmál. „Tohle je začátek.“

Slunce pomalu zapadalo a kamarádi seděli vedle sebe obklopení tichem. Možná to nebylo dokonalé, ale alespoň na chvíli to bylo skutečné. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a okolní lesy na Křivoklátsku se

ponořovaly do jemného oranžového světla. Skryjská jezírka, jedno z nejmalebnějších míst v celé oblasti, se třpytila jako zrcadlo pod nízkým úhlem zapadajícího slunce. Adam seděl na plochem kameni u vody a spokojeně se díval, jak Tomáš fotí poslední záběry dne.

„Vidíš?“ řekl Adam s úsměvem. „Říkal jsem ti, že česká příroda má něco do sebe.“

Tomáš se narovnal, zadíval se na úzký kaňon lemovaný mechem obrostlými skalami a lehce přikývl. „Jo, je to tady fakt pěkný. Myslím, že se sem někdy vrátím.“

„Bez foťáku?“ rýpnul si Adam.

„No, možná s foťákem,“ odpověděl Tomáš s úsměvem.

Když opustili jezírka, les kolem nich zhoustl a ticho rušilo jen šumění Zbirožského potoka. Adam měl pocit, že se na Tomášovi něco změnilo. Už se nezastavoval každých deset kroků, aby fotil, a chvílemi se zdálo, že si krajinu skutečně užívá. Dokonce vypnul telefon, což bylo samo o sobě malým zázrakem.

„Viš, Adame,“ začal Tomáš, když šlapali po úzké stezce zpátky k nádraží, „možná jsi měl pravdu. Asi jsem to s těmi inscenovanými fotkami trochu přeháněl.“

Adam se ušklíbl: „Trochu?“

Tomáš se zasmál. „Dobře, hodně. Ale dneska... dneska to bylo jiný. Tady to má fakt něco do sebe. Ty stromy, ta voda... Skály jsou vážně fascinující.“

Adam přikývl a mlčky šel dál. Na nádraží v Křivoklátě stihli vlak na poslední chvíli. Ve vagónu seděli vedle sebe, unavení, ale spokojeně mlčeli. Adam měl pocit, že se mu podařilo něco ukázat.

Pozdě večer Adam otevřel doma notebook. Celý den mu vrtalo hlavou, jestli Tomáš vážně něco pochopil, nebo jestli to všechno byl jen

dočasný záchvěv. Ze zvědavosti zadal jeho profil na Instagramu.

Fotka ze Skryjských jezírek na něj vyskočila jako první. Byla to nádherná kompozice: honosné skály odrážející se v klidné vodní hladině, měkké světlo zapadajícího slunce a popředí ozdobené nízkými travinami. Musel uznat, že ten snímek měl něco do sebe. Pak si všiml popisku.

„Grand Canyon, srdce Ameriky. Příroda, která bere dech, #adventurelife, #usa, #wanderlust.“

Adam se zarazil. Otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nezmohl se na jediné slovo. Místo toho jen zíral na obrazovku.

„Neuvěřitelný,“ zamumlal. Nakonec jen zakroutil hlavou a sám pro sebe poznamenal: „Jo, Grand Canyon... a já jsem prezident Spojených států.“

Lehl si na postel, a ještě chvíli přemýšlel o dnešním dni. Přes všechny Tomášovy podvody a tragikomickou posedlost „kreativním storytellingem“ měl aspoň malou naději, že Křivoklátsko mu ukázalo, jak vypadá opravdová krása. I když ji zřejmě stále nedokázal ocenit bez filtru a lajků. Ale však on na to taky jednou přijde.

Próza nad 23 let

1. místo – Kristián Melleš